

I

*T*erwijl ze aandachtig naar de presentaties luisterde, nam Olivia Grayson vanaf haar voorzittersstoel elk bestuurslid met haar diepblauwe ogen op. Ze had een heldere, scherpe blik en verroerde zich niet. Ze was gekleed in een perfect gesneden marineblauw broekpak en droeg een parelketting om haar hals. Haar steile haar was net over haar oren, op kaakhoogte, in een bob geknipt. Al toen ze begin dertig was, was haar haar sneeuwwit geworden en het had nog steeds dezelfde kleur. Olivia was een van die markante vrouwen die direct je aandacht trokken, waar je ook was. Ze was tijdloos, leeftijdloos, met hoge jukbeenderen in een hoekig gezicht; haar elegante handen hielden een pen in de aanslag boven haar notitieblok. Ze maakte altijd aantekeningen tijdens de vergaderingen, al had ze een onfeilbaar geheugen voor wat er speelde, voor het belang ervan, en voor alles wat er gezegd werd. Haar schrandere geest en scherpe zakeninstinct hadden haar de reputatie opgeleverd van een briljante zakenvrouw, maar ze was vooral praktisch aangelegd en ze had een aangeboren, nimmer falend gevoel voor wat goed was voor haar bedrijf. Ze had de goedlopende ijzerhandel, die haar moeder ve-

le jaren geleden had geërfd, getransformeerd in een woonwarenhuis dat model stond voor internationaal opererende bedrijven van gigantische omvang.

The Factory, zoals ze de zaak hadden genoemd toen ze het rijtjeswinkeltje in een buitenwijk van Boston naar een oude leegstaande fabriek hadden verplaatst, was meteen een verbazingwekkend succes, net als Olivia Grayson zelf. Ze was de belichaming van macht in haar rol als voorzitter van de bestuursvergadering. Ze was sterk, vernieuwend en creatief en was al op haar twaalfde na schooltijd in The Factory aan het werk gegaan.

Haar moeder kwam uit een voornamen familie van bankiers uit Boston die alles was kwijtgeraakt tijdens de Grote Depressie van 1929. Maribelle Whitman ging aan het werk als secretaresse op een advocatenkantoor en trouwde met een jonge handelsreiziger in verzekeringen. Na de aanval op Pearl Harbor kreeg hij een oproep van het leger en in de zomer van 1942 werd hij naar Engeland gestuurd, vier weken na de geboorte van hun dochter Olivia. Hij kwam om bij een bombardement toen het meisje een jaar oud was. Als jonge weduwe vertrok Maribelle naar een bescheiden buitenwijk van Boston, waar ze in de ijzerhandel van Ansel Morris een baan nam om in de levensbehoeften van haar en haar dochter te voorzien. Veertien jaar lang hielp ze hem zijn bedrijf uit te bouwen, had ze een discrete en liefdevolle relatie met hem, verwachtte er niets van en bracht haar dochter groot met wat ze zelf verdiende. En toen ze totaal onverwacht zijn fortuin erfde, wilde Maribelle alleen dat haar dochter een goede opleiding zou krijgen, maar Olivia was meer geïnteresseerd in het bedrijfsleven dan in studie, laat staan een academische loopbaan. Haar passie lag in de handel, dus zette ze zich in voor de winkel waarbij ze grote risico's nam en gewaagde stappen durfde te zetten, en met elke beslissing die ze nam groei-

de het bedrijf in duizelingwekkend tempo. Hoe jong ze ook was, ze had een instinct voor zaken waarop ze geheel kon vertrouwen, een enkele vergissing daargelaten. Ze won al jarenlang het respect en de bewondering van haar collega's en concurrenten. Olivia werd een icoon in de zakenwereld.

Toen Olivia op haar achttiende fulltime in The Factory ging werken, meteen na de middelbare school en drie jaar nadat Ansel was overleden, hadden haar ideeën het plaatselijke ijzerhandeltje al veranderd in iets waarvan haar moeder, en zeker Ansel, nooit had kunnen dromen. Haar moeder had de winkel voortgezet en Olivia had haar overgehaald om behalve ijzerwaren en gereedschap ook simpele, moderne kasten en eenvoudige meubels te gaan verkopen, niet te duur maar van goed ontwerp, en die ouderwetse, saaie spullen die The Factory tot dan toe had verkocht de winkel uit te doen. Olivia voegde een frisse, jonge stijl toe die ze met enthousiasme bracht. Hun artikelen stonden garant voor een modern design tegen lage prijzen. Ze kochten sanitair in van buitenlandse leveranciers, moderne keukenkastjes en accessoires. In een mum van tijd stonden ze zowel bekend om hun internationaal vernieuwende vormgeving als om de betrouwbaarheid van hun producten, die ze tegen spotprijzen verkochten. Olivia zag in dat het bestellen van grote hoeveelheden lucratief was, dus kon ze haar prijzen lager houden dan van wie dan ook. Haar moeder was daar eerst een beetje bezorgd om geweest, maar mettertijd bleek dat Olivia het goed had gezien. Haar zakeninstinct werkte nu feilloos.

Eenenvijftig jaar later, toen ze negenenzestig was, had Olivia Grayson een imperium gecreëerd dat zich over de hele wereld uitstreckte, en een bedrijf waartegen iedereen het aflegde, hoezeer men ook zijn best deed. Op haar vijfentwintigste was Olivia al een legende, net als The Factory, vanwege het creatieve ontwerp van alles wat je in huis nodig had, van keu-

kengerei tot kranen en alle meubels, voor de allerlaagste prijs. Er was geen enkel stuk huisraad waarvoor je niet bij The Factory terecht kon, en Olivia reisde van hot naar her om nieuwe toeleveranciers, producten en ontwerpen te vinden. Haar imperium groeide maar door, net als haar reputatie.

Opvallend genoeg was er niets hards of ongevoeligs van haar gezicht te lezen, zoals ze daar op de bekende plek aan de vergadertafel zat, aan beide kanten geflankeerd door haar twee zoons. Beiden waren verbonden aan het bedrijf, vers van de businessacademie in Phillips geval, en John na zijn studie schilderen en grafisch ontwerpen aan de kunstacademie.

Olivia's moeder was toen allang met pensioen. The Factory was een product van Olivia's talent, en het enorme fortuin dat ze ermee verdiende was de nalatenschap voor haar kinderen. Ze had haar hele leven gewerkt voor wat ze had opgebouwd. Ze was de Amerikaanse droom in eigen persoon.

Hoewel ze onvoorstelbaar veel macht bezat en een scherpe blik had, straalde haar gezicht iets zachtmoedigs uit. Ze was een vrouw die door iedereen serieus werd genomen, en toch lachte ze vaak. Ze was discreet en wist wanneer ze haar mond moest houden. Ze luisterde vol aandacht naar frisse ideeën, die haar weer aanspoorden een vernieuwend product toe te voegen en zelfs nu nog was ze altijd op zoek naar nieuwe plaatsen om een filiaal van The Factory te vestigen en het bedrijf nog groter te maken dan het al was. Ze rustte niet op haar lauweren en haar passie en voornaamste interesse was de voortzetting van de groei van het bedrijf. Ze legde er nog net zoveel enthousiasme voor aan de dag als in haar jeugd.

Er waren zes andere bestuursleden naast Olivia en haar zoons, Phillip en John. Zij was de voorzitter en de CEO, algemeen directeur, en Phillip was de CFO, de financiële directeur. Hij had zijn vaders inzicht in financiën geërfd en was getreden tot het bedrijf nadat hij de Harvard Business School

had doorlopen en cum laude was geslaagd. Hij had een rustige persoonlijkheid en leek meer op zijn vader dan op zijn moeder. Haar zoons hadden allebei wel facetten van haar vaardigheden in zich, maar geen van beiden leek precies op haar. John, haar derde kind, was hoofd creativiteit en design. John was kunstenaar en had de kunstacademie van Yale doorlopen. Schilderen was zijn lust en zijn leven, maar de toewijding aan zijn moeder had hem van jongs af aan het zakenleven in gedreven. Olivia had al snel ingezien dat hij met zijn artistieke gevoel en opleiding in design het bedrijf veel te bieden had. Hij was socialer dan zijn broer en leek veel meer op zijn moeder, hoewel de financiële kant van de zaak een mysterie voor hem was. Hij leefde voor schoonheid en al het mooie dat hij in de wereld ontdekte. In het weekend bracht hij zijn vrije tijd achter de schildersezels door.

Op zijn zesenvestigste was Phillip net zo serieus en betrouwbaar als zijn vader was geweest. Zijn vader, Joe, was de accountant geweest die Olivia hielp haar bedrijf te runnen, al deed hij dat achter de schermen. Phillip had de accuratesse en degelijkheid van zijn vader geërfd, maar miste de creatieve geest en pit van zijn moeder.

John had juist Olivia's aangeboren gevoel voor vormgeving van zijn moeder overgenomen en de eenenveertigjarige kunstenaar blies de producten die ze de wereld boden constant nieuw visueel leven in. Hij was zeer getalenteerd en zijn gave stelde hij geheel in dienst van The Factory, terwijl hij eigenlijk droomde van een leven als schilder. De broers waren essentieel voor het bedrijf, maar de kurk waarop het bedrijf dreef was nog altijd hun moeder, zelfs op haar negenenzes-tigste. The Factory was nog altijd een familiebedrijf, al hadden ze al vaak de kans gehad het te verkopen en het in een naamloze vennootschap te veranderen. Olivia piekerde er niet over, al werd Phillip soms zwaar in verzoeking gebracht door

de aanbiedingen die er de afgelopen jaren waren binnengekomen. Olivia bleef erbij dat The Factory van hen was, met alle zaken over de aardbol erbij, en ze was van plan dat ook zo te houden.

Hun onderneming nam een hoge vlucht en bleef groeien en bloeien. En zolang ze leefde was ze vast van plan erop toe te zien dat er Graysons aan het roer stonden. Haar twee dochters hadden geen interesse in de zaak, maar ze wist dat haar zoons ooit het bedrijf zouden leiden en ze had ze daar goed op voorbereid. Ze was er zeker van dat ze er samen voor zouden kunnen zorgen dat het imperium dat zij had opgebouwd in stand bleef, al was ze in de verste verte nog niet van plan met pensioen te gaan of een stapje terug te doen. Olivia Grayson leidde The Factory met nog net zoveel vuur en reisde onvermoeibaar de hele wereld over als ze de afgelopen tweënvijftig jaar had gedaan. Het kwam niet in haar op het wat kalmer aan te doen, haar ideeën waren nog net zo verbazingwekkend en vernieuwend als altijd en ze zag er tien jaar jonger uit dan ze werkelijk was. Ze had een natuurlijke schoonheid en een passie voor het leven, bovendien had ze tien keer zoveel energie als mensen die maar half zo oud waren als zij.

Gewoontegetrouw sloot ze op haar rustige, methodische manier de bestuursvergadering kort na twaalfen af. Ze hadden alle agendapunten behandeld, ook Olivia's bezorgdheid over een aantal fabrieken in India en China waar haar producten gemaakt werden. Phillip maakte zich altijd alleen maar druk over de resultaten, en die waren beter dan ooit. De producten die ze tegen onbegrijpelijk lage prijzen inkochten, leverden de zaak een vermogen op en werden door The Factory over de hele wereld verkocht.

Olivia wilde echter altijd weten of de arbeidsomstandigheden in hun fabrieken ook in orde waren. En al konden ze er nooit helemaal achter komen hoe het zat bij al die Aziatische

fabrieken, Phillip had hun er die ochtend nogmaals van verzekerd dat alles daar goed geregeld was, volgens het betrouwbare onderzoeksbureau dat ze in de arm hadden genomen. En de prijzen die ze betaalden zorgden ervoor dat de winstmarges gelijk bleven aan die waaraan ze al jaren gewend waren. Ze hadden een methode waarop hun concurrenten ja-loers waren en die ze nooit konden evenaren.

John had die ochtend ook een reeks nieuwe ontwerpen laten zien waarvan ze nu al wisten dat de klanten er dol op zouden zijn als ze in productie werden genomen. The Factory liep op alle trends vooruit, en ze wisten precies wat zou verkopen en wat hun klanten wilden, al wisten die dat zelf nog niet eens. John had een onfeilbaar gevoel voor vorm, ontwerp en kleur. De combinatie van lage prijzen en aantrekkelijk design bij spullen die hun klanten wilden hebben, was onverslaanbaar. Ze creëerden de behoefte en voorzagen daarin. Financieel gezien ging het The Factory al jaren voor de wind.

Het imperium dat Olivia had opgericht stond als een huis. En ze wist dat wijlen haar echtgenoot Joe trots op haar zou zijn, net als hij was tijdens zijn leven. Hij was de perfecte huwelijkspartner voor haar geweest. Nooit had hij kritiek geuit op het feit dat het bedrijf dat ze samen opbouwden haar weinig kans gaf om tijd met hem of hun kinderen door te brengen. Ze wisten dat ze het onvermijdelijk ontzettend druk had, zeker als ze moest reizen, maar ook wanneer ze thuis was. Joe had dat goedge maakt, met zijn regelmatige rooster en minder aandacht vragende financiële taken in het bedrijf. Als accountant was hij hun financieel directeur geweest tot hij stierf en Phillip in zijn schoenen stapte. Olivia's moeder, Maribelle, was kort na de geboorte van Phillip teruggetreden uit de zaak om voor de kinderen te zorgen, en die rol paste haar niet alleen beter, maar gaf haar ook minder stress. De zaak van Olivia en Joe was haar toen toch al boven het hoofd gegroeid.

Maribelles dochter was de drijvende kracht achter The Factory en droeg alle verantwoordelijkheid zonder klagen, ondanks het gebrek aan tijd die ze met haar kinderen kon doorbrengen. Ze had geprobeerd het goed te maken toen ze ouder waren, vooral tijdens de afgelopen veertien jaar na de plotse-linge dood van hun vader. Hij was op zijn zestigste gestorven aan een hartaanval terwijl zij in de Filipijnen was om daar nieuwe fabrieken te bezoeken.

Joe's dood was voor Olivia en hun kinderen een vreselijke slag geweest. Sinds die tijd had ze meer aandacht aan haar kinderen besteed en zorgde ze ervoor dat ze elk jaar op vakantie ging met al haar kinderen en kleinkinderen. Ze hield van ze zoals ze van haar man had gehouden, maar ze hield ook van The Factory. Dat was haar lust en haar leven. Het was een alles verterende vlam die al haar aandacht kreeg en waardoor ze zich staande kon houden. Joe had dat begrepen en had er nooit een punt van gemaakt, en haar kinderen wisten het ook, al namen sommige het haar meer kwalijk dan andere.

Hun juridisch adviseur, Peter Williams, was die ochtend ook op de bestuursvergadering aanwezig geweest, om een paar kwesties te bespreken die Phillip had opgeworpen. Hij wilde weten wat de weerslag op de financiën zou zijn wanneer ze ooit zouden besluiten van de fabrieken in Azië over te gaan op andere, meer transparante producenten in Europa. Ze begrepen wel dat het dan gedaan zou zijn met de bodemprijzen, dus was Phillip er niet voor. Olivia had daarom hun jurist gevraagd de vergadering bij te wonen. En Peter had op zijn gebruikelijke voorzichtige, maar afgewogen manier zijn mening gegeven. Ze zocht zijn advies bij veel onderwerpen en hij had haar altijd goede raad gegeven. Hij was van nature wat conservatief, maar zijn voorstellen waren altijd praktisch van aard en hij was erg creatief in het vinden van oplossingen in

precaire juridische kwesties. En die waren er onvermijdelijk in zo'n enorme onderneming als die van haar. Hij had groot respect voor Olivia en besteedde al twintig jaar het leeuwendeel van zijn tijd aan haar onderneming. Hij maakte nooit bezwaar tegen de vele overuren, en de offers die hij moest brengen, of de invloed die zijn werk had op zijn persoonlijke leven. Hij was altijd gefascineerd geweest door het bedrijf, en de vrouw die de zaak leidde had altijd al diepe indruk op hem gemaakt.

'En wat vond je van de vergadering?' vroeg Olivia hem terwijl ze op de lift wachtten. Phillip en John waren nog steeds in de vergaderzaal, maar zij moest terug naar haar kantoor. Peter ging terug naar het zijne een tiental straten verderop. Maar aangezien The Factory zijn grootste cliënt was, verbleef hij ook regelmatig daar op kantoor. Olivia had het hoofdkwartier veertig jaar geleden van de buitenwijk van Boston naar New York verplaatst. Daar waren haar kinderen ook opgegroeid. Toen ze eenmaal zaken in New Jersey, Chicago, Connecticut en Long Island waren gestart, was New York een betere locatie voor hen geweest dan een slaperige tuinwijk van Boston. Toen ze daar ook het zuiden, Midwesten en de westkust aan toe hadden gevoegd, en de internationale uitbreiding op stapel stond, was een basis in New York nog vanzelfsprekender geworden. Hun kantoren besloegen een compleet gebouw aan Park Avenue en ze hadden opslagplaatsen door het hele land, maar inmiddels ook in Azië, Zuid-Amerika en Europa. De woonwoningen zelf waren al dertig jaar internationaal. Olivia was trouw gebleven aan de oude locatie die ze goed onderhield, maar er waren talloze nieuwe zaken bij gekomen. Wereldwijd hadden ze nu zo'n honderd winkels die allemaal winst opleverden en bovendien bleven groeien. Olivia had maar weinig fouten gemaakt in al die jaren en corrigeerde ze zo snel mogelijk als ze toch voorkwamen.

‘Ik vond dat Phillip een paar waardevolle punten naar voren bracht,’ gaf Peter ten antwoord, terwijl ze samen de lift in stapten en ze het knopje naar haar verdieping indrukte. De kantoren van Phillip en John lagen op dezelfde verdieping. ‘Ik denk dat we de mogelijke probleemgebieden goed in het oog moeten houden. Dat is het enige wat je nu kunt doen,’ stelde Peter haar gerust.

‘Ik ga niet in zee met fabrieken met twijfelachtige praktijken.’ Ze herhaalde wat ze tijdens de vergadering had gezegd, het was een soort mantra voor haar. Ze had een groot sociaal geweten dat een rol speelde bij alles wat ze deed. Behalve haar zakelijk verstand, was ze moreel hoogstaand; ze liet haar hart meespelen in de keuze tussen goed en kwaad.

‘Ik denk echt niet dat we ons ergens zorgen over hoeven te maken. En we houden ogen en oren altijd wijd open,’ zei Peter met stelligheid.

‘Dus jij hebt er een goed gevoel over?’ vroeg ze Peter en ze keek hem strak aan met haar doordringende blauwe ogen. Niets ontging Olivia – het was een van de dingen die hij in haar bewonderde. En ze zou haar ethische ideeën nooit opofferen omwille van de laagste prijs.

‘Ja, ik voel me er goed bij,’ zei Peter eerlijk.

‘Mooi. Jij bent mijn barometer, Peter,’ zei ze met een glimlachje. ‘Als jij geen goed gevoel meer hebt over onze fabrieken, pas dan ga ik me zorgen maken.’ Het was een groot compliment van een vrouw als zij.

‘Ik laat het je wel weten als er iets verandert. Ik weet vrij zeker dat onze bronnen ons goed op de hoogte houden. Heb je tijd voor een snelle lunch voor we weer aan het werk gaan?’ Ze wist dat hij net zo hard werkte als zij en net zo weinig tijd had om te verbeuzelen. Ze praatten graag over zakelijke aangelegenheden en bespraken hun laatste nieuwtjes. Peter was drieënzestig jaar oud, getrouwd, had een volwassen zoon en

dochter en dankbaar werk. Ze hadden samen veel strijd voor The Factory geleverd en altijd gewonnen.

‘Dat gaat niet lukken,’ zei ze met spijt in haar stem. ‘Ik heb om halftwee een interview met *The New York Times* en er ligt nog een stapel werk op mijn bureau die ik eerst weg wil werken.’ Ze dacht liever niet aan de dag dat hij met pensioen zou gaan, want ze leunde zwaar op zijn advies en nuchtere analyse van bepaalde kwesties, en hechtte veel waarde aan zijn vriendschap. Ze vertrouwde hem meer dan wie dan ook. Gelukkig was hij nog fit en gezond en had hij het nooit over zijn pensioen.

‘Ik zou je graag vertellen dat je te hard werkt, maar het zou zonde van mijn tijd zijn,’ zei hij met een quasitreurig lachje, en ze lachte terwijl de lift op haar verdieping was aangekomen.

‘Zeg het dan maar tegen jezelf,’ zei ze en ze wuifde naar hem terwijl ze uitstapte en de deuren even open bleven staan.

‘Wanneer gaan jullie op vakantie?’ riep hij haar na en ze draaide zich om terwijl ze antwoord gaf.

‘Over een week of zes, in juli.’ Natuurlijk wist hij van haar verjaardagsreis die ze elk jaar met haar kinderen ondernam. Elke keer koos ze een andere spectaculaire locatie uit om hen te verleiden mee te gaan en om iedereen te vermaken. Het was een traditie die ze na de dood van Joe begonnen was, en ze wist dat hij het ermee eens zou zijn geweest. Het was een poging om goed te maken dat ze hun vader moesten missen en om de tijd in te halen die ze niet met hen had doorgebracht toen ze jong waren. Ze wist dat ze die verloren jaren niet kon inhalen, maar die vakanties die ze verzon waren geweldig voor haar hele familie, en kosten noch moeite werden gespaard. Die vakantie was heilig voor haar.

Ze zwaaide nogmaals en haastte zich naar haar kantoor toen de deuren van de lift zich sloten. Het was bijna halfeen

en ze had dus nog een uur voor die journalist van *The New York Times* arriveerde. Ze had haar assistente van tevoren gevraagd om een salade op haar bureau klaar te zetten. Ze had geen tijd te verliezen, dus zo lunchte ze vaak of ze sloeg hem gewoon over, waardoor ze nog steeds haar slanke, meisjesachtige figuur had waar andere vrouwen haar om bewonderden en benijdden. Ook dit droeg eraan bij dat ze er jonger uitzag dan ze werkelijk was, naast haar jeugdige, verrassend rimpelloze gezicht. Maar haar uiterlijk interesseerde haar eigenlijk niet.

Peters vraag herinnerde haar aan iets en ze liep op weg naar haar kantoor door naar haar assistente, Margaret.

‘Heb je de mailtjes over de vakantie al verstuurd?’

‘Ik heb ze om tien uur verzonden. En je lunch staat op je bureau, met al je berichten en de afsprakenlijst.’ Ze was van plan ook haar lunch aan haar bureau te eten. Ze wist hoe druk Olivia het had op dagen dat er een bestuursvergadering was. Olivia zou de rest van de dag proberen om de ochtend in te halen en waarschijnlijk tot vanavond laat aan het werk zijn. Margaret was bereid dat ook te doen. Ze deed het nooit met tegenzin en hield er rekening mee met afspraken in haar privéleven. Haar toewijding aan Olivia kwam op de eerste plaats. Olivia inspireerde degenen die bij haar werkten om net zo hard te werken als zij. Haar energie werkte aanstekelijk.

Olivia bedankte haar en liep haar grote, elegant ingerichte werkkamer in. Alles in deze ruimte was licht, luchtig en beige. Er hingen moderne schilderijen aan de muren – sommige van haar zoon – en een handgeknoopt beige wandtapijt van zijde dat ze in Italië had laten maken. Het was een aangename kamer om in te werken, met een bank en twee stoelen in de hoek. Daar zou ze zo meteen het interview houden. Het was bedoeld voor het economisch katern van *The New York Times* en er zou een jonge journalist komen die ze nog niet

eerder had ontmoet. Margaret had haar een verslagje gegeven van zijn eerdere werk en zijn achtergrond. Hij leek Olivia vrij onschuldig, waarschijnlijk een groentje. Maar ze had altijd respect voor de jeugd gehad, en hechtte waarde aan een frisse kijk op zaken en aan vernieuwende ideeën.

Daarom sprak ze ook zo graag met haar kleinkinderen en vond ze het zo fijn dat ze meegingen in de zomervakantie. Het was een tijd die ze elk jaar weer koesterde, ook vanwege het gezelschap van haar kinderen. Ze hoopte maar dat ze allemaal in de wolken zouden zijn met de vakantie die ze nu weer voor hen geregeld had. Het klonk als een van de beste die ze ooit hadden gehad. Zij zag het zelf als een uitnodiging, maar de kinderen zagen het eigenlijk als een bevel. Ze wisten dat ze verwachtte dat ze allemaal kwamen, en die uitnodigingen van haar waren eigenlijk ook moeilijk af te slaan.

Het volgende uur vloog voorbij terwijl Olivia tientallen mensen terugbelde en eigenhandig wat e-mails beantwoordde. Ze had niet eens de tijd gehad ook maar een hap van haar salade te nemen, toen Margaret via de intercom liet weten dat de journalist van de *Times* was aangekomen. Olivia vroeg haar hem naar haar kantoor te brengen en toen hij binnenkwam liep ze om haar bureau heen om hem te begroeten, voor ze hem naar het gemakkelijke zitje leidde.

De jongeman keek haar aan terwijl hij plaatsnam. Hij was ergens halverwege de twintig en droeg een spijkerbroek, t-shirt en hardloopschoenen. Zijn haar was lang en warrig en het leek wel alsof hij zich in geen dagen geschoren had. Zo zagen veel jonge mensen eruit tegenwoordig. Hij had zich beslist niet gekleed voor deze gelegenheid en dat kon Olivia weinig schelen. Ze was wel gewend aan enthousiaste jonge verslaggevers. De meesten waren van ontzag vervuld, zelfs geïntimideerd als ze haar ontmoetten, maar daar had deze man geen last van. Hij begon onbeschroomd direct vragen op haar af te vuren. Olivia

werd niet uit het veld geslagen door zijn gebrek aan inleidende woorden of goede manieren, en beantwoordde zijn vragen helder en zakelijk en op vriendelijke manier, onaangedaan door zijn stijl en uiterlijk.

Het interview verliep een uur lang prettig, ondanks de to-meloze vrijheid van zijn vragen. Hij had een stel pittige vragen voor haar, wat ze wel leuk vond en waarop ze ook steeds een antwoord had. Toen probeerde hij haar van haar stuk te brengen door het thema aan te snijden waarover op de vergadering gesproken was. Hij was alert en goed geïnformeerd, en had klaarblijkelijk de bedoeling haar achilleshiel te treffen en haar te verrassen. Ze liet echter niets blijken en antwoordde hem behoedzaam.

‘Bent u bezorgd over de mogelijke ontduiking van de wetten op kinderarbeid in de fabrieken in Azië die u gebruikt?’

‘Daar is geen enkel bewijs voor,’ zei ze kalm, ‘al hebben we daar uitgebreid onderzoek naar gedaan. Het is altijd een onderwerp geweest waar ik me druk over maakte, in welk onderdeel van de zaak dan ook.’

‘Vindt u het dan onredelijk om aan te nemen dat in die gebieden, waar u zulke lage prijzen betaalt, er ergens in het productieproces wel sprake moet zijn van onregelmatigheden?’

‘Ik neem helemaal niets aan,’ zei Olivia rustig. ‘We blijven onophoudelijk alert en houden een vinger aan de pols. Er is volgens onze bronnen geen enkel bewijs van corrupte praktijken daar.’

‘En mochten die toch opeens opduiken, wat denkt u dan te doen?’

‘Dan reageer ik daar gepast op door actie te ondernemen. We geven uiteraard geen steun aan schending van mensenrechten,’ verzekerde ze hem. ‘Dus ook niet aan kinderarbeid. Ik heb vier kinderen en drie kleinkinderen. Ik heb altijd al de grootste belangstelling gehad voor de positie van kinderen.’